

Daniels Bog - Nummer et hundrede og seksten

Afdækning af hævnens dage: En profetisk udforskning af Jeremias' advarsel og den sidste generation

Jeff Pippenger

2024-03-04

I den foregående artikel betragtede vi Jeremias kapitel halvtreds og i dette afsnit dommen over Babylon, som begynder ved den snart kommende søndagslov i Amerikas Forenede Stater og ender med Guds vrede. Den fuldbyrdende dom er Herrens hævn dag, som blev fremstillet ved Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. Jerusalems ødelæggelse, fuldbyrdet af Rom i år 70 e.Kr., var blevet forbilledliggjort ved Jerusalems ødelæggelse udført af Nebukadnesar. Sammen tilvejebragte de to vidner om den fuldbyrdende dom over Tyrus' skøge, som også er skøgen i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten.

Jeremias underretter os om, at når Herrens hævn er fuldbyrdet over det moderne Babylon, begyndende med den snart kommende søndagslov, da skal „i de dage og på den tid, siger Herren, Israels misgerning søges, og der skal ingen være, og Judas synder, og de skal ikke findes; thi jeg vil tilgive dem, som jeg levner.“ I de dage vil beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind allerede være fuldbyrdet.

"Hvad gør I, brødre, i det store forberedelsesværk? De, som forener sig med verden, modtager verdens præg og forbereder sig til dyrets mærke. De, som ikke har tillid til sig selv, som ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved at adlyde sandheden, disse modtager det himmelske præg og forbereder sig til Guds segl på deres pander. Når dekretet udgår, og mærket bliver indpræget, vil deres karakter forblive ren og uplettet i al evighed." Testimonies, bind 5, 216.

Den fuldbyrdende dom begynder med den anden røst i Johannes' Åbenbaring, kapitel atten, som kalder mænd og kvinder til at flygte ud fra Babylon, og Jeremias siger: „deres dag er kommet, tiden for deres hjem søgelse. Røsten af dem, der flygter og undslipper fra Babylons land, for at kundgøre i Zion Herren vor Guds hævn, hans tempels hævn. Kald bueskytterne sammen imod Babylon; alle I, som spænder buen, lejrer eder rundt om hende; lad ingen deraf undslippe; gengæld hende efter hendes gerning; gør imod hende efter alt det, hun har gjort.“ Hendes dom fuldbyrdes ved „bueskytterne“. Den første henvisning til en bueskytte i Skrifterne er vedrørende Ismael.

Og Gud hørte drengens røst; og Guds engel kaldte til Hagar fra himlen og sagde til hende: Hvad fattes dig, Hagar? Frygt ikke; for Gud har hørt drengens røst dér, hvor han er. Rejs dig, løft drengen op, og hold ham fast i din hånd; for jeg vil gøre ham til et stort folk. Og Gud åbnede hendes øjne, og hun så en brønd med vand; og hun gik hen og fyldte skindflasken med vand og gav drengen at drikke. Og Gud var med drengen; og han voksede op og boede i ørkenen og blev bueskytte. 1 Mosebog 21:17–20.

„Timen for det store jordskælv“ i Åbenbaringen kapitel elleve angiver begyndelsen på den eksekutive dom over Roms skøge, som begynder ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. I „tiden“ „kommer det tredje ve hurtigt. Og den syvende engel blæste i basunen.“ Det tredje ve er den syvende basun. Det er Islams bueskytter, som bliver benyttet til at bringe Hans dom over dem, der håndhæver mærket på den pavelige myndighed (søndagstilbedelse), og forfølger dem, som fastholder mærket på Guds myndighed (sabbatstilbedelse).

I Lukas, kapitel enogtyve, giver Jesus, idet Han besvarer disciplenes spørgsmål om Jerusalems og templets ødelæggelse, en historisk beretning, som også fremstiller de sidste dages historie. Han henviser til „hævnens dage“, hvilket var et væsentligt profetisk kendetegn ved Hans tjeneste som Messias, og som Han identificerede i den indledende bekendtgørelse af Sin tjeneste ved at læse fra profeten Esajas for menigheden i Nazaret. Kundgørelsen i Nazaret og stedet hos Esajas repræsenterede ikke alene Hans tjeneste, men også Hans disciples budskab, og mere specifikt arbejdet og tjenesten i de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse.

Den Herre Guds Ånd er over mig; thi Herren har salvet mig til at bringe godt budskab til de sagtmødige; han har sendt mig for at forbinde de sønderbrudte hjerter, til at udråbe frihed for de fangne og fængslets åbning for dem, der er bundne; til at udråbe Herrens velbehagelige år og vor Guds hævnens dag; til at trøste alle sørgende; til at beskikke for dem, der sørger i Zion, at give dem hovedprydelse i stedet for aske, glædes olie i stedet for sorg, lovsangs dragt i stedet for modløshedens ånd; for at de må kaldes retfærdighedens træer, Herrens plantning, for at han må herliggøres. Og de skal opbygge de gamle ruiner, de skal genrejse de fordums ødelæggelser, og de skal istandsætte de øde byer, de ødelæggelser, som stammer fra mange slægter. Og fremmede skal stå og vogte jeres hjerter, og den fremmedes sønner skal være jeres plovmand og jeres vingårdsmænd. Men I skal kaldes Herrens præster; man skal kalde jer vor Guds tjenere; I skal æde hedningernes rigdom, og i deres herlighed skal I rose jer. For jeres skam skal I få dobbelt, og i stedet for vanære skal de fryde sig over deres lod; derfor skal de i deres land besidde dobbelt; evig glæde skal være dem til del. Thi jeg, Herren, elsker ret, jeg hader røveri ved brændoffer; og jeg vil trofast give dem deres løn, og jeg vil slutte en evig pagt med dem. Og deres slægt skal kendes blandt hedningerne, og deres afkom blandt folkene; alle, som ser dem, skal erkende dem, at de er den slægt, som Herren har velsignet. Jeg vil højlig fryde mig i Herren, min sjæl skal glæde sig i min Gud; thi han har iklædt mig frelsens klæder, han har dækket mig med retfærdighedens kappe, som en brudgom smykker sig som en præst, og som en brud pryder sig med sine smykker. Thi ligesom jorden lader sin spire bryde frem, og som haven lader det, der er sået i den, vokse op, således skal den Herre Gud lade retfærdighed og lovsang spire frem for alle folkene. Esajas 61:1–11.

De hundrede og fireogfyrre tusinde, som besegles i Ezekiels kapitel ni, er dem, som sørger over synderne i menigheden og i verden. „Herrens velbehagelige år og hævnens dag fra vor Gud“ er den tid, da de, som sørger i Zion, trøstes og bliver til „retfærdighedens træer“ for at „herliggøre Herren“. De herliggør Herren, for „i de dage og på den tid, siger Herren, skal Israels misgerning blive søgt, og der skal ingen være.“ De, som sørger, er dem, der er blevet beseglet, og de er dem, som „skal genopbygge de gamle ruiner“, som „skal rejse de fordums ødelæggelser op“, og som „skal istandsætte de øde byer, mange slægtleds ødelæggelser“. De skal „kaldes Herrens præster“,

og mennesker skal kalde dem „vor Guds tjenere“.

De hundrede og fireogfyrre tusinds retfærdighed skal „skyde frem for alle folkeslag“, når de løftes op som et banner i den store jordrystelses time. Deres retfærdighed fremkaldes gradvis, for den er „som jorden lader sin spire skyde frem, og som haven lader det, der er sået i den, skyde frem; således vil den Herre Gud lade retfærdighed og lovsang skyde frem.“ Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind begyndte ved den sildige regns komme den 1. september 2001. Det er da, at jordens spirer blev bragt frem. Esajas angiver, hvornår spirerne skyder frem.

Med mådehold, når den bryder frem, vil du gå i rette med den; han holder sin barske vind tilbage på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones; og dette er al frugten af, at hans synd bliver taget bort: når han gør alle alterets sten som kalksten, der knuses til stumper, skal lundene og billederne ikke blive stående. Esajas 27:8, 9.

På „østvindens dag“, som er Hans „stride vind“, den, „som Han holder tilbage“, vil knoppens „fremspiring“ begynde, når regnen er „tilmål“. „Holder tilbage“ betyder tilbageholdt. Når de fire vinde holdes tilbage af de fire engle i Johannes' Åbenbaring, kapitel syv, begynder beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. På den tid begynder den sildige regn at „stænke“ med måde, for ordet „mål“ i verset betyder mådehold. Ved begyndelsen af perioden for de hundrede og fireogfyrre tusinds besegling er den sildige regn tilmål, og ved periodens slutning er den uden mål.

„Den store udgydelse af Guds Ånd, som oplyser hele jorden med hans herlighed, vil ikke komme, før vi har et oplyst folk, som af erfaring ved, hvad det vil sige at være medarbejdere med Gud. Når vi har en fuldstændig, helhjertet hengivelse til Kristi tjeneste, vil Gud anerkende dette ved en udgydelse af sin Ånd uden mål; men dette vil ikke ske, så længe den største del af menigheden ikke er medarbejdere med Gud. Gud kan ikke udgyde sin Ånd, når selvskhed og selvhengivelse er så åbenlyse; når en ånd råder, som, hvis den blev sat i ord, ville udtrykke dette svar fra Kain: — ‘Skal jeg vogte min broder?’ Hvis sandheden for denne tid, hvis tegnene, som tiltager på alle sider, og som vidner om, at alle tings ende er nær, ikke er tilstrækkelige til at vække den slumrende kraft hos dem, der bekender at kende sandheden, da vil et mørke svarende til det lys, som har skinnet, overtage disse sjæle. Der findes ikke engang skinnet af en undskyldning for deres ligegyldighed, som de vil kunne fremføre for Gud på den store endelige afregnings dag. Der vil ikke være nogen grund at anføre for, hvorfor de ikke levede og vandrede og arbejdede i lyset af Guds ords hellige sandhed og således gennem deres adfærd åbenbarede for en af synd formørket verden, gennem deres medfølelse og deres nidkærhed, at evangeliets kraft og virkelighed ikke kunne modsiges.“ Review and Herald, 21. juli 1896.

Prøvetiden for den sildige regn og beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde begynder med målingen af Helligåndens udgydelse, for hveden og ukrudtet er nået til høstens tid. Regnen bringer begge klasser til modenhed; dernæst, ved afslutningen af prøvetiden, bliver hveden og ukrudtet skilt fra hinanden, og hveden vil da „af erfaring vide, hvad det vil sige at være Guds medarbejdere“. De vil da have „en fuldstændig, helhjertet indvielse til tjenesten for Kristus; Gud vil anerkende dette ved en udgydelse af sin Ånd uden mål.”

„Den stride østvinds dag“ indtraf den 11. september 2001, og Habakkuks strid om det forfalskede freds- og sikkerhedsbudskab i den sildige regns budskab, i modsætning til budskabet, der identificerer dagen for Guds hævn, begyndte. På dette tidspunkt begyndte planterne, både hvede og rajgræs, at skyde knop og frembringe den frugt, de ville åbenbare ved dommen under den snart kommende søndagslov.

“Atter lærer disse lignelser, at der ikke skal være nogen nådetid efter dommen. Når evangeliets værk er fuldendt, følger der straks adskillelsen mellem de gode og de onde, og hver classes skæbne er for evigt fastlagt.” Lys over hverdagen, 123.

Den ene gruppe bøjer sig for solen i Ezekiels bog kapitel otte, og den anden modtager Guds segl i Ezekiels bog kapitel ni. I Lukasevangeliet kapitel enogtyve identificerer Kristus de hundrede og fireogfyrre tusinde, og Han fremholder et tegn, som kendetegner den sidste generation i jordens historie. Han identificerede det tegn, som de kristne måtte erkende for at flygte fra Jerusalems ødelæggelse.

Men når I ser Jerusalem omringet af hære, da skal I vide, at dets ødelæggelse er nær. Da skal de, som er i Judæa, flygte til bjergene; og de, som er midt i byen, skal drage bort; og de, som er ude på landet, må ikke gå derind. For dette er hævnens dage, for at alt det, som er skrevet, skal opfyldes. Lukas 21,20–22.

Jesus angav, „linje på linje“, flere profetiske kendetegn ved tegnet, for hans ord er ikke blot nedskrevet af Lukas, men også af Matthæus og Markus.

Og dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden til et vidnesbyrd for alle folkeslag; og da skal enden komme. Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på det hellige sted, (den, som læser, han give agt derpå:) da skal de, som er i Judæa, flygte ud til bjergene. Matthæus 24:14–16.

Og evangeliet må først forkyndes for alle folkeslag. Men når de fører jer bort og udleverer jer, så tænk ikke på forhånd over, hvad I skal tale, og læg heller ikke planer om det; men hvad der bliver givet jer i den time, det skal I tale; for det er ikke jer, der taler, men Helligånden. Og broder skal forråde broder til døden, og fader sit barn; og børn skal rejse sig mod deres forældre og volde, at de bliver slået ihjel. Og I skal hates af alle for mit navns skyld; men den, der holder ud til enden, han skal frelses. Men når I ser ødelæggelsens vederstyggelighed, som er omtalt af profeten Daniel, stå, hvor den ikke bør stå, (den, som læser, han forstå det,) da skal de, som er i Judæa, flygte til bjergene. Markus 13:10–14.

Før de syv sidste plager, som er den endelige og fuldkomne opfyldelse af „hævnens dage“, fuldbyrdes over to klasser, må rigets evangelium prædikes og forkyndes blandt alle nationer. Evangeliets budskab gives til nationerne ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, når de hundrede og fireogfyrre tusind løftes op som et banner. „Hævnens dage“ betegner perioden for den udøvende dom over Babylons skøge, som begynder med søndagsloven i De Forenede Stater og ender, når Mikael står frem, og menneskets prøvetid afsluttes, og Guds vrede udgydes i de syv sidste plager.

Tidsperioden er den „time“, som Markus identificerer, og den „time“ for det „store jordskælv“, og den „time“, hvor de ti konger bliver enige om at give deres syvende rige til pavedømmet. Når den sidste sjæl har taget imod evangeliet, som er forkyndt for alle nationer, afsluttes nådetiden, og Guds vrede udgydes uden barmhjertighed. Denne periode begynder med, at evangeliet forkyndes for alle nationer, idet banneret løftes op, og ender, når den sidste person reagerer på evangeliets budskab, som forkyndes og prædikes og offentliggøres ved banneret. Denne tidsperiode er „hævnens dage“.

I Lukas, kapitel enogtyve, udpeger Jesus netop den historie, for Han identificerer den sidste generation, som ikke skal dø før Hans andet komme. Han identificerer et tegn, som fremstilles som den ødelæggelsens vederstyggelighed, der er omtalt af profeten Daniel. Tegnet er, når ødelæggelsens vederstyggelighed står på det „hellige sted“, og når den „står, hvor den ikke burde stå“, hvilket også er, når Jerusalem er „omringet af hære“.

Da Jerusalem i år 66 blev omringet af hære under Cestius, flygtede de kristne i Jerusalem fra byen, og Søster White fastslår, at ikke én kristen døde under den ødelæggelse, som til sidst endte i år 70. Cestius indledte en belejring og trak sig derpå tilbage af tilsyneladende ukendte grunde, og de kristne i byen flygtede i overensstemmelse med advarslen, som var knyttet til tegnet. I år 70 fuldbyrdede Titus ødelæggelsen ved på ny at iværksætte en belejring. Cestius' belejring var begyndelsen på det, der kaldes den første jødisk-romerske krig, og belejringen og ødelæggelsen, som Titus gennemførte, var afslutningen på den første jødisk-romerske krig.

Hele historien varede tre og et halvt år, begyndte og endte med en belejring, og begyndelsen indeholdt et tegn for Guds folk. Denne historie blev af Kristus identificeret som Guds hævnens dage, hvilket var et særligt element, som Han skulle identificere i sin tjeneste. Disse dage repræsenterer den eksekutive dom over Romsøgen, som begynder ved den snart kommende søndagslov, og ender, når menneskets prøvetid afsluttes. Ved begyndelsen af den eksekutive dom over Babylons skøge bliver de hundrede og fireogfyre tusind ophøjet som et banner, hvilket er et tegn. Når Guds andre hjord ser tegnet, skal de flygte ud af Babylon, hvis ødelæggelse blev forbilledliggjort ved Jerusalems ødelæggelse.

Vi vil fortsætte med at betragte Lukas, kapitel enogtyve, i den næste artikel.